

Sygn. akt I C 1082/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Wiekiera
Protokolant:	starszy protokolant Magdalena Lewandowska-Born

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powoda D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 19532,96 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset trzydzieści dwa złote 96/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 17846,95 zł od dnia 3 marca 2017 r., ale nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie;
2. nie obciąża pozwanej kosztami procesu;
3. nie obciąża pozwanej niszczonego kosztami sądowymi.

sygn. akt I C 1082/17

UZASADNIENIE

Powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko pozwanej E. K. o zapłatę kwoty 19.532,96 zł, na którą składały się należność główna w wysokości 17.846,95 zł oraz 1.686,01 zł, jako odsetki umowne oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony w dniu 23 października 2015 r. zawarły umowę, na podstawie, której powód udzielił pozwanej kredytu w kwocie 18.824,00 zł, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu kredytu wraz z należnymi odsetkami, opłatami i prowizjami do dnia 22 października 2021 r. (72 raty określone w harmonogramie spłat). W związku z wystąpieniem zadłużenia przeterminowanego i brakiem jego spłaty przez pozwaną powód wezwał do spłaty zadłużenia, a następnie wypowiedział umowę.

Nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględniono powództwo.

Pozwana wniosła sprzeciw podnosząc, że kwotę uzyskaną z umowy pożyczki przekazała na rzecz osoby trzeciej a nadto, że podczas podpisywania umowy była w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2019 r. (k. 219) wezwano do udziału w sprawie w charakterze powoda D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w miejsce dotychczasowego powoda Banku (...) S.A. z siedzibą we W., za zgodą pozwanej (k. 124).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 października 2015 r. między stronami (pierwotnym wierzycielem tj. Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. została zawarta umowa o kredyt gotówkowy nr (...) w 72 ratach płatnych do dnia 22 października 2021 r. Kredyt został uruchomiony i wypłacony. Początkowo pozwana spłacała zadłużenie, po czym zaprzestała kolejnych wpłat. Wobec wystąpienia zadłużenia przeterminowanego, bank wypowiedział umowę i wezwał pozwaną do zapłaty. Na dzień 27 lipiec 2016 r. zadłużenie wynosiło 18.462,89 zł

(umowa o kredyt k. 52-60, harmonogram spłat kredytu k. 61-62, wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 27.07.2016 r. k. 63)

Pierwotny wierzyciel Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przelał przysługującą mu wierzytelność na rzecz powoda.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 91-102, KRS 82-83)

Dnia 23 października 2015 r. nie zaistniały przesłanki do uznania, aby pozwana miała niezdolność rozpoznania znaczenia podejmowania przez siebie działań, jak i pokierowania własnym postępowaniem. Pozwana nie posiadała osobowości zależnej.

(opinia k. 158-162, opinia uzupełniająca 195-200)

Przeciwko osobom, które miały doprowadzić pozwaną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem toczy się postępowanie karne, przy czym z przedstawionych dokumentów, nie wynikał fakt, że dotyczy ono również umowy objętej pozwem.

(postanowienia k. 181184, zawiadomienie k. 185)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Fakt, który kwestionowała pozwana był jej stan psychiczny w chwili zawarcia umowy kredytu w dniu 23 października 2015 r. Sąd za wiarygodną uznał opinię biegłych sądowych M. K. oraz B. B.. Zarówno w opinii głównej z dnia 21.10.2018 r., jak i uzupełniającej z dnia 14.01.2019r. przedstawiono spójne wnioski końcowe, co do stanu psychicznego pozwanej. Biegłe jednoznacznie stwierdziły, że w dacie 23.10.2015 r. brak było jakichkolwiek informacji, iż pozwana doznawała w tym okresie psychotycznych zakłóceń czynności psychicznych oraz nie została zerwana łączność pozwanej z rzeczywistością. Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować powyższe opinie, albowiem były one spójne i logiczne, a także nie zawierały cech dowolności i powierzchowności. Ponadto po opinii uzupełniającej żadna ze stron nie zgłaszała dalszych zastrzeżeń. Sąd pominął przesłuchanie stron, albowiem nie był to dowód istotny, gdyż miał dotyczyć wyłącznie okoliczności towarzyszących zawarciu umowy tj. przekazaniu środków przez pozwaną osobom trzecim, przy czym zobowiązaniem z umowy kredytu była wyłącznie sama pozwana, a opinie biegłych nie wykazały osobowości zależnej u strony pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezsporna między stronami było zawarcie umowy o kredyt oraz jego wypłata przez powódkę. Umowa kredytu w całości regulowana jest w prawie bankowym, a nie w k.c. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe z dnia 29

sierpnia 1997 r. (tj. z dnia 7 listopada 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wobec wypłaty świadczenia przez bank poprzez udzielenie kredytu i braku jego zwrotu przez pozwanego świadczenie, co do zasady i wysokości było usprawiedliwione. Należało mieć na uwadze, iż pozwana nie zaprzeczyła faktu zawarcia umowy kredytu z poprzednikiem prawnym powoda, ani wysokości zaległego świadczenia. Tym samym należało wyłącznie rozstrzygnąć kwestię ewentualnej wady oświadczenia woli.

W myśl art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Nadto w ugruntowanym orzecznictwie ustalono, że stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania (wyrok SN z dnia 7 lutego 2006 r., IV CSK 7/05). Okoliczności rozpoznawanej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że pozwana znajdowała się w dniu podpisywania umowy w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji, a tym samym zobowiązana była do spłaty powstałego zadłużenia.

Okoliczności rozpoznawanej sprawy nie dają także podstaw do przyjęcia, że roszczenie uległo przedawnieniu. Roszczenie stało się wymagalne 3 marca 2017 roku, natomiast pozew złożono w dniu 5 czerwca 2017 roku, wobec czego do przedawnienia nie doszło.

O odsetkach Sąd orzekł uwzględniając art. 481 § k.c.

Sąd odstąpił od zasądzenia od pozwanej kosztów procesu na zasadzie art. 102 k.p.c., uznając, iż w niniejszej sprawie wystąpiły szczególnie uzasadnione okoliczności. Pozwana znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji finansowej. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika również, że pozwana przewlekłe choruje, jest w podeszłym wieku, a możliwości zarobkowe są w znacznym stopniu ograniczone. Ponadto pozwana zaufała osobom trzecim, którym miała przekazać środki pozyskane z kredytu, zatem dodatkowo przemawia to za zastosowaniem art. 102 k.p.c., także w stosunku do nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wydatków.

Sędzia